

EN MARC I LA SARA

En Marc no hi sent ni hi veu, però alguna cosa dins seu l'adverteix de que cada dia, tan aviat obre els ulls -aquests ulls que no poden gaudir dels colors de la vida-, l'escalfor que entra per la finestra l'informa que hi ha

algú que arriba i l'ajuda a treure's la mandra del damunt. Una mandra que l'acompanya des del dia en que va néixer. Una mandra que li xiuxiueja a les orelles -a les que no hi arriba cap so-, que és hora de llevar-se i començar a viure.

En Marc no té cap pressa, ni tan sols necessitat de viure, perquè el seu món és molt limitat. Es redueix a sentir. Sentir les mans que l'apressen a seguir en el món dels vius. Primer van ser les de la seva mare. Ho sap perquè les sentia apropar-li als llavis aquell líquid dolç que ell xuclava

amb ansietat per alimentar-se i seguir vivint. Les mateixes mans que l'abrigaven quan sentia fred, i l'acotxaven quan els ulls se li tancaven amb una pesantor que en res diferenciava el dia de la nit.

Ara sí sap què és el dia i què és la nit, perquè la Sara li ha ensenyat moltes coses. La Sara és una presència que ha aparegut en la vida d'en Marc des de fa uns anys, no gaires. Però, què signifiquen els anys per en Marc? Tampoc sabia dir què significa la paraula temps. No ho sabia dir perquè per ell el temps és un ens que no vol dir res. Bé, diguem que no volia dir res fins fa molt poc. Fins que la Sara va aparèixer.

Era un dia com qualsevol altre. O potser no... Un dia ple de foscor i de silenci. Les mans de la mare, que en Marc coneix per la olor -una olor que tan sols ell podria descriure perquè representen tot allò que és la seva vida- el van

incorporar del llit i li van fer sentir que una altra presència s'integrava al tedi de cada instant. L'instint d'en Marc es va rebel·lar. Què és l'instint? En Marc (i tal vegada ningú) ho podria detallar, però és allò que, tant les criatures humanes com les que són considerades no humanes, senten sense que ningú els hi expliqui. Com pot un ocell teixir un niu perfecte pels seus fills o qui li explica a una aranya la manera

de filar una trampa exacte i meravellosa per atrapar un insecte que li servirà d'aliment? Ningú no ho sap, i en Marc menys que ningú. Ell tan sols sap obrir la boca quan té gana o xisclar i batre les mans contra un objecte dur quan allò que succeeix el

desagrada.

Aquell dia, però, va ser especial. Quan les mans de la mare es van separar del seu cos i van ser substituïdes per unes altres, en Marc va tenir por. Sí, por. Perquè la por és innata a tots els éssers vius. Un peix, que sembla que no tingui sentiments, pot sentir por quan un altre de més gros s'acosta. Una mosca, que sembla que ha nascut tan sols per emprenyar, intueix quan algú s'apropa per fotre-li un mastegot que la deixi estabornida. Fins i tot un cuc es pot cargolar fins a convertir-se en una minúscula boleta si endevina que l'anem a aixafar.

Per tant, aquell dia, en Marc es va espantar. I molt. L'olor de la mare s'allunyava mentre una altra prenia presència dins del seu reduït món. En Marc es va arraulir dins del llit cobrint-se el cap amb el llençol. No ho va fer perquè la foscor l'allunyés de l'espant que sentia. La foscor era una molt vella amiga que l'acompanyava des del dia en que va

néixer. I tampoc sabia explicar el sentit de la foscor o la claror, perquè no les distingia i ni tan sols sabia què volien dir. Simplement es va cobrir el cap perquè una sensació molt antiga, que no sabia entendre d'on venia, l'advertia de fer-ho davant un perill imminent.

De sobte, una mà suau, de dits llargs i prims, amb una olor molt diferent a la de la mare, però agradable, molt agradable a l'olfacte -un dels pocs privilegis dels que en Marc gaudia- el va fer confiar, i en Marc es va deixar endur per aquella sensació de benestar que aquelles mans li transmetien.

Anys més tard, en Marc es preguntaria què hauria estat de la seva vida sense aquella nova presència. Tot havia començat doncs, el dia en que les mans de la mare van ser substituïdes per les de la Sara. Després del primer ensurt -davant el qual en Marc es va rebel·lar amb totes les seves forces-, les mans de la noia els van conduir cap a un món que en Marc acabaria descobrint com a seu.

Aquella primer dia, ella, amb molta suavitat, el va fer llevar, conduint-lo cap aquell lloc on una cosa queia a raig damunt d'ell, de vegades tèbia i d'altres freda, i que el feia encongir-se tan bon punt la sentia. Amb els anys la Sara li ensenyaria que allò era aigua que brollava de la dutxa, i que convenia fregar-se el cos amb una substància lliscosa que es deia sabó. Tot això no era nou per en Marc, però no en sabia la denominació. La mare li havia fet sentir aquella sensació sovint, però ell desconeixia el què significava. La Sara tocava les mans d'en Marc constantment, bellugant els seus dits llargs i prims contra els d'ell. I aquest gest el neguitejava, perquè la mare mai ho feia

allò i per en Marc qualsevol gest desconegut amenaçava perill. Per tant, els primers dies es va mostrar atemorit davant la novetat. No obstant, de mica en mica, va anar aprenent que aquelles mans suaus transmetien tendresa, un sentiment que ell tan sols havia experimentat amb el contacte amb la mare.

Mentre la Sara li posava la roba, que de vegades era lleugera i d'altres feixuga, depenent de la temperatura, els seus dits no paraven de moure's. Voldria dir alguna cosa allò? Tindrien un significat nou que ell no copsava? Seria, potser, una nova forma d'enteniment? Tal vegada podria arribar a comunicar-se a través d'aquells moviments?

Aquella primera nit en Marc va tancar els ulls mentre el seu cervell no parava d'anar amunt i avall. Més tard, quan la son el va vèncer, va caure dormint com tan sols ho pot fer un nen de quatre anys. Perquè en Marc era un nen com molts d'altres, malgrat que, per un error genètic,

hagués nascut amb unes mancances que la majoria d'infants no pateixen.

Quin és el primer so que li arriba a un nou-nat? Quines són les seves primeres impressions en aterrar en un lloc fred i desconegut després d'haver estat nou mesos en un entorn càlid i acollidor? Pot representar tot un espant fins que les mans de la mare l'acullen entre els braços o pot ser un no res desconegut, com va ser en el cas d'en Marc, perquè ell no va entendre res fins el cap de molt i molt temps, i perquè en Marc era com un vedellet o la cria d'un cabirol que no creix i romà eternament infant. Tan sols havia après a conèixer l'olor de la mare i la tendresa de les seves mans i els seus petons. Ni tan

sols sabia que tenia un pare ni què volia dir aquesta paraula.

L'home que l'havia engendrat, esgarrifat davant d'aquell ésser que ell havia imaginat somogut i ple de vida durant els llargs mesos de gestació, va quedar tan copsat que no es va saber sobreposar i va marxar,

comes ajudeu-me, tan bon punt va descobrir aquell fruit estrany que havia generat.

De manera que en Marc va viure, durant els seus primers anys, en un entorn plenament femení. La mare era l'única referència que ell tenia i, a partir d'un moment imprecís, la Sara en va ser la segona. En Marc no es va poder sostraure mai a l'encant i la subtilitat amb que aquelles mans tractaven el seu cos i, cada dia, l'ajudaven a descobrir noves formes d'expressió. Amb ella al costat, el nen va aprendre a conèixer el nom de les coses, les formes i la vida en definitiva.

Temps més tard, un dia que feia bo i el sol escalfava, la Sara va acompanyar en Marc fins a un lloc estrany. Un hort. "L'Hort d'en Queni", el nom d'un cargol que no pot veure ni sentir, com en Marc. Una bonica història que la Sara va explicar-li força vegades fins

que en Marc la va arribar a entendre. En aquell hort hi creixien aliments dels que ell i d'altres éssers es nodrien. Aliments que persones com ell, malgrat les seves mancances, plantaven i feien créixer. Allà en Marc va conèixer les llavors que, sota terra, regades amb aigua abundant i l'ajuda del sol, broten dia a dia i abasteixen les necessitats de l'ésser humà. També va saber que alguns animals, com els ocells, els conills o els cargols, necessiten d'aquests aliments.

Avui en Marc ja sap moltes coses. Sap què vol dir carrer, cadira, llit, taula, aigua, sol, enciam, cogombre, i el nom de gairebé totes les verdures que creixen a l'hort d'en Queni. També sap què vol dir complicitat i companyia. La companyia d'altres persones que, com ell, aprenen noves paraules cada dia.

Amb els pas dels anys en Marc s'ha convertit en tot un pagès. Li encanta assaborir els tomàquets, àcids i plens de llavors i suc, o el gust dolç dels pèsols acabats de collir i que ell mateix ha plantat.

I ballar!
Perquè la Sara i en Marc ballen molt

sovint. D'ençà el dia en que la Sara va apropar-li les mans a un objecte que emetia vibracions desconegudes, el cos d'en Marc va sentir la necessitat de moure's, de saltironejar bellugant cap, braços i cames. I aquesta és una de les coses que més li agraden i l'omplen de felicitat.

Sí, en Marc ara és feliç. Potser no de la mateixa manera en que ho entenem la resta; però, al cap i a la fi, què és la felicitat? Tal vegada sigui tan sols sentir emocions i tenir al nostre costat persones que ens ajudin a entendre què vol dir una paraula que en Marc ha descobert des de fa ben poc.

Tan sols hi ha una cosa que en Marc no ha après i tal vegada mai pugui aprendre -perquè resulta intangible per a ell- i és el nom de la Sara, a qui ell, dins del seu imaginari, anomena SOL. Així, en majúscules.

